

пейската страна въ Цариградъ, позната подъ име Пера или Бейоглу, и че при все това той работѣлъ при Министра на полицията, Хюсни-паша, защото тозъ го обичалъ, а не гледалъ съ добро око на званичниятъ си секретарь, стариятъ „Мектюбчи-бей“.

Като минаваше край мене, чувамъ че Фахри-бей пита г. Албанова: „бу-му?“ т. е. „тозъ ли е?“ Въ него часъ пашовиятъ адютантинъ дигна тѣжката завѣса и тѣ влѣзоха въ стаята на министра на полицията.

Не слѣдъ много адютантинъ пристѣпни къмъ мене и ме слица, като ми рече, да заповѣдамъ да влѣза въ стаята, защото пашата ме викалъ. Азъ, безъ да предвиждамъ нѣщо лошо, покорихъ се на повикването, като знаехъ че у Турците въ такъвъ случай и тъй не ежъ никакъ на мѣсто препирни съ слугитѣ.

Въ голѣмниката, съ килими постлана и съ столове и канапета натѣкмена стая, сѣдѣше на чело, въ единъ хубавъ фотейлъ, Хюсни-паша, а нему до-крака кѣлѣчеха Фахри-бей и Албановъ, и търсѣха въ фини кожани торби нѣкакви хартии.

Азъ направихъ общовенното турско поздравление „теменна“, и погледахъ право въ лицето на пашата. Той бѣ малко, кръвено човѣче, съ сѣща гръцка интриганска лика, съ сива брада и коса. Пашата ми махна съ ръка кѣто за покана да сѣдна, което азъ и сторихъ. Тогазъ ме попита турски, какъ ме викатъ; но като му отговорихъ че твърдѣ не отбирамъ отъ тозъ языкъ, той поднови сѣщото питане на гръцки, който языкъ кѣто Критянинъ той добръ познаваше.

Азъ си казахъ името.

— Отъ каква си народность, продължи пашата, и съ какво се занимавашъ?

— Българинъ съмъ, Ваше Превѣсходителство, и съмъ сътрудникъ на единъ тукашенъ вѣстникъ.